

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

23. An ratione characteris, si Episcopus consecratus moreretur, & postea resurgeret, posset iterum munia Episcopalia exercere? Pro quo quæritur primò, an character ita sit indelebilis, ut etiam post ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

catur per unam materiam partialem gratia tanquam dispositio ad diuinam potestatem Episcopi rite consequendam: Per alteram vero partialem materiam potestas illa disposita iam ordinandi animae imprimatur: eo modo quo probabile est partiales gratias per impositionem Corporis, & Sanguinis Christi sub speciebus Panis, & Vini, produci: & partialibus victionibus, quae in Extrema-victione adhibentur, peculiaria adnexa esse auxilia contra peculiaria vitia, quae singulis sensibus insident, & ab iis speciatim continentur, ac fouentur. Quod si in eodem Sacramento non conferretur absurdum effectus gratiae partiri, multo minus absurdum videbitur in eodem Sacramento Episcopatus sic distinguere eius effectus, vt per unam materiam gratia, per alteram partialem character, seu potestas Episcopalis conferatur: quod enim dicitur, Sacramentum non conferre gratiam, nisi perfectum, hoc licet verum sit in Sacramentis vnicam habentibus materiam; at non in iis, quae duplicem obtinent partialem. Hucque Hallier: quae quidem maxime sunt notanda, & quia curiosa, & quia non facile apud alios inuenies supposito, vt diximus, dari plures materias partiales in Confirmatione Episcopali, quod ego nego.

3. Ex hac itaque opinione Doctoris Hallier, & aliorum, ego infero pro curiosis: quod si in Consecratione Episcopus moreretur ante receptas omnes partiales materias, quod vique in tali casu acciperet partialem gratiam correspondentem partiali materiae ab ipso Episcopo receptae.

4. Confirmatur haec illatio in doctrina aliquorum Theologorum asserentium in Sacramento Extremae-victionis in singulis victionibus partialem gratiam conferri: & hanc sententiam probabilem putat Suaresca *disp. 41. sect. 2. num. 13.* Filiucius *tom. 1. tract. 3. de Sacram. Extremae-victionis, cap. ult. num. 126.* Henricus *lib. 3. cap. 12. num. 3.* Amicus in *Curso Theolog. tom. 8. disp. 19. sect. 7. num. 135.* quibus fauet D. Thomas *quest. 29. in addit. ad 3. part. art. 1. ad 1.* vbi hoc Sacramentum comparat Sacramento Eucharistiae cuius singulae species gratiam conferunt. Scotus *in 4. disp. 23. quest. vnica ad 2.* affirmans hoc Sacramentum esse vnum vnitae integritatis, non indiuisibilitatis, *secus effectus eius, inquit, non est vnus indiuisibiliter, quia non remissio vnus venialis, sed vnus vnitae plenaria remissionis omnium venialium.* Medina *Cod. de censur. tract. 2. quest. 11. de integritate absolutionis, §. secundum.* Idem probat Adrianus, vbi docet, Extrema-victionem ex pluribus constare partibus, quantum qualibet est Sacramentum, habens suam propriam formam, non secus, ac Eucharistia.

5. Fundamentum huius sententiae triplex est. Primum ducitur a puritate Eucharistiae, & Ordinis: nam licet quilibet species Eucharistiae, & quouis partialis Ordo conferat suam partialem effectum: ita & in hoc Sacramento quouis vinctio cum sua propria forma conferat suam partialem effectum, & gratiam.

6. Secundum, quouis vinctio cum sua forma conferat ex partiali materia, & ex partiali forma cum significatione propria respondente proprio effectui: ergo quouis vinctio cum sua propria forma est proprium Sacramentum gratiam conferens: nam Sacramentum ex diuina institutione efficit, quod significat, ergo si quouis vinctio cum sua propria forma habet propriam significationem partialem distinctam ab aliis, habebit etiam suam effectum propriam partialem distinctam ab aliis.

7. Tertium fundamentum est, quia iuxta hanc sententiam melius prouidum est casibus qui possunt in hoc Sacramento suscipiendo decurrere infirmos vt si moriatur ante omnes quinque victiones expletas:

Tom. I V.

nam in hac sententia infirmus accipit gratiam, partem partialem in prima victione: vnde etiam si moriatur antequam accipiat reliquas, moritur cum gratia sacramentali. Praeterea fieri potest vt per talem gratiam inunctus ex attrito fiat contritus, & saluetur, qui iuxta aliam sententiam, gratiam non acciperet, & consequenter, si in peccatis esset, etiam si esset attritus, damnaretur.

8. Vnde ex his omnibus apparet probabilitas opinionis Hallier, & simul probabilitas illationis, quam ego ab ipsa collegi, nempe quod Episcopus si in ipsa consecratione moreretur, acciperet partialem gratiam ex partiali materia ab ipso antequam mortuus fuerit recepta. Confirmantur aliqua ex superius dictis exemplo ordinationis Sacerdotalis, in qua, vt asserit Dicalillus *de Sacram. tom. 1. tract. 6. disput. 1. dub. 10. num. 153.* & alij, cum conferat duobus partialibus materiis, per vtramque seorsum distinctum gradum gratiae conferatur.

Sup. hoc exemplo in to. 1. tr. 3. lege latam doctr. Ref. 2 & aliorum Ref. & §. eius not.

RESOL. XXIII.

An ratione Characteris, si Episcopus consecratus moreretur, & postea resurgeret, posset iterum munia Episcopalia exercere?

Pro quo queritur primo, an Character ita sit indelebilis, vt etiam post mortem tam in Beatis, quam in damnatis permaneat?

Queritur secundum, an Character ita in alia vita permaneat, vt maneat cum potestate sibi annexa, ad valide recipienda, vel danda alia Sacramenta? Ex part. 1. tract. 1. Ref. 2. 3.

§. 1. SUppono quod de subiecto immediato characteris diuersi etiam diuersimode opinantur: magis autem videtur probanda illorum sententia, qui collocant illum immediate in essentia animae. Ita Marsil. Gabriel, Suarez, Valquez, Bellarminus, Tannerus, & alij quos citat Vvigerus *in 3. p. D. Th. q. 63. m. 103.* Probatur primo, quia Concilium Florentinum, & Tridentinum dicunt simpliciter characterem animae imprimi, & esse in anima, quae conuenienter accipiuntur de subiecto proximo. Probatur secundo, quia cum character non sit naturalis potentia, neque habitus operatiuus proprie, non videtur rectius in subiecto aliquo collocari, quam proxime in anima, sicuti docetur de gratia habituali sanctificante ab iis qui ponunt illum a charitate realiter distinctam. Accedit quod finis characteris est, vt sit signum, quo homines inter se distinguantur? & cognoscantur, cuius sunt familiae; vnde conuenientius est poni in ipsa hominis substantia quam in aliqua eius potentia: & cum sic qualitas simplex & spiritualis, non potest poni in corpore sed in anima. His suppositis.

2. Quero primo, an character ita sit indelebilis, vt etiam post mortem, tam in Beatis, quam in damnatis permaneat.

Negatiuam sententiam esse probabilem insinuant, Lugo *disp. 6. sect. 4. num. 69.* Hurtado *disp. 3. diff. 14.* Suarez *q. 63. art. 5.* & Ochagavia *de Sacram. in gen. q. 16. num. 8.* Sed longe multo probabilius respondeo, manere etiam post mortem. Quia alias Christianus, vel Sacerdos qui post mortem miraculose resurgeret, esset iterum baptizandus, confirmandus, ordinandus, in quo. 5. tr. 2. quod dici nequit, Sic S. Thom. *in 3. part. q. 64. num. 8.* Hurtadus vbi supra. Sayrus *lib. 4. cap. 4. quest. 1. art. 2.* Coninch *q. 63. art. 5. num. 16.* Moure *p. 3. cap. 1. §. 9. n. 7.* Castrus Palauus *tom. 4.* & alij, quos citat Leander *de Sacram. tom. 1. tract. 1. disp. 3. q. 21.*

Sup. his praeter doctrin. Ref. not. seq. in to. 5. tr. 2. Ref. 38. lege doctrin. §. 1. prop. fin. & vers. Item si degradatus.

3. Quero secundo, an character ita in alia vita permaneat, vt cum potestate sibi annexa, ad valide recipienda, vel danda alia Sacramenta? Et sup. con. perma

Ec 2 perma

